

ประชากรส่วนใหญ่ของประเทศไทยประกอบอาชีพเกษตรกรรม แต่ด้วยจำนวนของประชากรที่เพิ่มมากขึ้นทำให้ปัจจัยต่าง ๆ ทางธรรมชาติมีส่วนไม่สมดุลกับอัตราการเพิ่มของประชากร ทรัพยากรทางธรรมชาติถูกนำไปใช้อย่างไม่ประหยัดและไม่มีประสิทธิภาพ ทำให้ขาดแคลนและเสื่อมค่าลงอย่างรวดเร็ว

การทำเกษตรในปัจจุบันมีการนำ ปุ๋ย และยาปราบศัตรูพืช มาใช้ในการบำรุงดิน และเพิ่มผลผลิตให้เพียงพอต่อความต้องการของตลาด ก่อให้เกิดปัญหาตามมาจำนวนมากทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น ปัญหาด้านผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ปัญหาการปลอมปน ปัญหาการนำปุ๋ยที่ไม่ได้มาตรฐานหรือมีคุณภาพมาจำหน่าย ปัญหาการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่มีราคาสูง ซึ่งภาครัฐเองได้พยายามแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยนำมาตรการทางกฎหมายมาใช้ในการควบคุมคุณภาพปุ๋ยและยาปราบศัตรูพืช เช่น พระราชบัญญัติปุ๋ย พ.ศ. 2518 และ พระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535 โดยกำหนดให้มีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทำหน้าที่ในการควบคุมวัตถุอันตราย อาทิ เช่น กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงอุตสาหกรรม เป็นต้น

พระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535 เป็นกฎหมายหลักในการควบคุมสารเคมี และมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องสำคัญ ๆ เช่น กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค กฎหมายสิ่งแวดล้อม-

และกฎหมายการสาธารณสุข ทำหน้าที่ควบคุมตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายนั้น ๆ ทั้งนี้ การควบคุมดังกล่าวมีการกำหนดโทษ ไว้ทั้งในส่วนของทางอาญา ทางแพ่ง และทางปกครอง แต่ด้วยลักษณะของกฎหมายดังกล่าวมีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองหรือบังคับแตกต่างกันออกไป ปัญหาการควบคุมสารเคมีในการเกษตรกรรมจึงเกิดขึ้นทั้งในส่วนของการนำเข้า การบริหารจัดการ การ โฆษณา จนถึงกระทั่งถึงขั้นตอนของการนำไปใช้

ความต้องการสินค้าทางการเกษตรในด้านการบริโภค ของไทยยังคงค่านิยมในการบริโภคสินค้าที่สวยงาม ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกษตรกรหันมาใช้สารเคมีเป็นตัวช่วยในการตอบสนองความต้องการของตลาดหรือผู้บริโภค การสนับสนุนหรือส่งเสริมให้เกษตรกรหรือผู้บริโภคตระหนักถึงพิษภัยของสารเคมีที่ตกค้างในพืชผลทางการเกษตร รวมถึงการให้ความรู้ในการบริโภคพืชผลทางการเกษตรที่ปลอดภัย เป็นแนวทางในการควบคุมหรือลดปริมาณสารเคมีที่ใช้ในการเกษตรกรรม แต่ทั้งนี้มาตรการทางกฎหมายหรือการบริหารจัดการสารเคมีอย่างเป็นระบบของหน่วยงานที่เข้ามารับผิดชอบโดยตรง เช่น สำนักงานส่งเสริมการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ก็มีความจำเป็นที่ต้องดำเนินการควบคู่กันไปอย่างบูรณาการ การแก้ไขปัญหาดังกล่าวนั้น ต้องอาศัยทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมกันแก้ไขอย่างแท้จริง ทั้งการควบคุมการโฆษณาหรือการนำเสนอสารเคมีที่ใช้ในการเกษตรกรรม เพราะการโฆษณานั้นเป็นตัวช่วยในการกระตุ้นให้เกษตรกร ใช้สารเคมีในการเกษตรเพิ่มมากขึ้น สิ่งสำคัญและจำเป็นเป็นอย่างยิ่งที่จะใช้ควบคุม และดูแลการใช้สารเคมีในการเกษตรกรรมนั้นจะต้องเริ่มจากต้นทางหรือแหล่งผลิตพืชผลทางการเกษตร โดยกำหนดให้ชุมชนในพื้นที่เข้ามามีบทบาทควบคุมดูแลอย่างเป็นระบบด้วยตนเอง

การกำหนดให้มีคณะกรรมการกำกับดูแลการใช้สารเคมีในระดับท้องถิ่น หรือการมอบหมายให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่มีอำนาจหน้าที่ในการควบคุมดูแลการนำสารเคมีไปใช้ในการเกษตรกรรม โดยกำหนดให้การนำสารเคมีไปใช้ในการเกษตรกรรมประเภทนั้น ๆ เป็นการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพต้องอยู่ภายใต้ข้อกำหนดของท้องถิ่นหรือ ประกาศกระทรวงสาธารณสุข การซื้อสารเคมีไปใช้ในการเกษตรกรรมต้องได้รับการอนุญาตจากคณะกรรมการหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่น

223411

โดยคณะกรรมการหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจะต้องเป็นผู้ติดตามประเมินผลหรือวางข้อกำหนดในการนำสารเคมีไปใช้อย่างถูกวิธีรวมถึงการเก็บเกี่ยวผลผลิตตามระยะเวลาที่ปลอดภัยต่อผู้บริโภค แต่อย่างไรก็ตามบทบาทในการป้องกันและแก้ไขยังจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือของประชาชนทุกคน ในการให้ความสำคัญต่อปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือค่านิยมการบริโภคสินค้าทางการเกษตรที่สวยงามหรือมีราคาแพง โดยให้หันมาสนใจสินค้าทางการเกษตรในชุมชนของตนเอง หรือส่งเสริมสินค้าชุมชน เช่น ผักพื้นบ้าน เป็นต้น

223411

Of the population in Thailand, the majority are agriculturists. The accelerating growth of the population has greatly contributed to an unbalanced and wasteful use of natural resources. Natural resources are not overall used economically and efficiently. The consequences of this highly untoward state of affairs are acute depletion and sometimes even exhaustion of natural resources.

Nowadays there is widespread use of both fertilizers used for purposes of soil enrichment and insecticides used to the end of protecting crops from being devoured or damaged by insects. Output of agricultural products is thereby increased in response to virtually insatiable market demands. However, in the wake of the wide-scale and careless use of fertilizers and insecticides follow an array of problems. These problems are either the direct or the indirect consequences of inadequately controlling the application of

chemical substances to agriculture. Accordingly, the untoward sequelae are deleterious effects on the environment, the production of fraudulent agro-chemical substances, selling substandard or worthless fertilizers, and price gouging.

The public sector has attempted to solve these problems through introducing legal measures designed to ensure the quality of fertilizers and insecticides. In this connection, enacted has been the Fertilizer Act, B.E. 2518 (1975) and the Hazardous Substance Act, B.E. 2535 (1992). In these measures, it is stipulated that concerned agencies must exercise due control over hazardous materials. Agencies charged with this duty are the Ministry of Public Health, the Ministry of Agriculture and Cooperatives, and the Ministry of Industry, et al.

The Act of Hazardous Materials B.E. 2535 (1992) is a major law designed to control potentially harmful chemicals. Other pertinent laws are the Consumer Protection Act, the Environmental Act, and the Public Health Act. These laws exercise control and prevention in respect to environmental dangers, hazards, and damage. Violations of these laws carry punitive sanctions with adjudication carried out in criminal, civil, and administrative proceedings. The laws differ in the domains to which they extend protection or exercise control. Furthermore, the issue of the legal control of chemicals is complex and vexed because problems can arise in areas of concern as diverse as imports, managerial practices, and advertising, not to speak of issues arising from the actual practical use of agro-chemicals.

In order to satisfy the demands of Thai consumers, agriculturalists must take into account the aesthetic dimensions of the products they sell. This state of affairs is a major factor in agriculturalists using chemicals in the course of producing the agricultural products they sell on the market. Both agriculturalists and consumers must be made fully aware of the need to provide safe agricultural products for consumption and to reduce the quantity of chemicals used in producing them.

In any event, legal measures used in systematically controlling the use of agricultural chemicals fall under the direct jurisdiction of the Department of Agricultural Extension of the Ministry of Agriculture. But the private sector also has a major role to play in protecting the public from dangerous agricultural products. For all of those concerned have to cooperate in responding to problems arising from dubious advertising and other misleading promotions of the use of agro-chemicals. Particularly onerous is the fact that advertising augments the use of these chemicals. Furthermore, the problem should be addressed at the level of agricultural producers through fostering local agricultural community control over these products.

At local administrative levels, committees concerned with the control of agro-chemicals should be established. These committees should be authorized to determine whether particular agro-chemicals are hazardous to health and should therefore be banned. Moreover, the Ministry of Public Health should distribute formal announcements forbidding the use of certain agro-chemicals because they have been determined to be hazardous to health.

Local committees or other local authorities should be charged with the duty of determining whether issued regulations concerning the use of agro-chemicals are being punctiliously followed or are only being honored in the breach. It must be determined whether agro-chemicals are being used carefully and correctly in cultivating and harvesting agricultural produce for the sake of safeguarding the health of consumers.

Moreover, members of the general public must be urged to cooperate by paying close heed to the often dangerous consequences of placing far too much value on agricultural produce that is aesthetically appealing or are expensive items of conspicuous consumption. Also members of the general public should be urged to pay close attention to agricultural produce produced in their own locality and should do such things as patronize vendors of locally grown vegetables and the like.

In deriving benefits from natural resources, the Thai citizenry should be constantly mindful of the need to conserve and preserve the environment to the end of restoring natural balance to the highest degree feasible. It is of paramount urgency that all Thais firmly adhere to His Majesty the King's philosophy of the sufficiency economy. If so, the natural resources of Thailand could be appropriated in a constantly sustainable manner.